

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **Průmyslové stavby „NADIR“ s.r.o.**, IČ 252 74 546, se sídlem Československé armády 211, 75301 Hranice 1, zast. Zdeňkem Novákem, advokátem se sídlem Čechova 2, Přerov, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.12.2009, čj. 97730/ENV/09,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 2.12.2009, čj. 97730/ENV/09, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Olomouc ze dne 15.12.2008, čj. ČIŽP/48/OOH/0716662.021/08/0ZS, se zrušuje.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10.712,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Zdeňka Nováka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Praze a postoupenou Městskému soudu v Praze dne 19.7.2010, domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Olomouc, ze dne 15.12.2008, čj. ČIŽP/48/OOH/0716662.021/08/0ZS, kterým byla žalobci dle § 66 odst. 5 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o odpadech“), uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč, dle § 66 odst. 4 písm. d) cit. zák. pokuta ve výši 40.000,- Kč, dle § 66 odst. 2 písm. a) cit. zák. pokuta ve výši 30.000,- Kč a dle § 66 odst. 2 písm. a) cit. zák. pokuta ve výši 20.000,- Kč.

Žalobce navrhuje, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného z těchto skutkových a právních důvodů:

První důvod nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce v porušení absorpční zásady v tomto správním řízení. Žalobce byl shledán "vinným" za porušení povinností na úseku odpadového hospodářství, přičemž v daném případě se mělo jednat o porušení, která z hlediska právní kvalifikace bylo možno považovat za naplnění znaků skutkové podstaty více správních deliktů dle zákona o odpadech, viz bod 1. až 4. rozhodnutí prvoinstančního orgánu. Naproti tomu je skutečností, což několikrát dovodil i Nejvyšší správní soud, že v případě ukládání sankce při souběhu deliktů, ať už se jedná o řízení trestní či jiné správní řízení - přestupkové, je třeba zachovávat zásadu absorpce, tzn. rozhodnout o "vině", avšak uložit jedinou sankci dle zjištěného a prokazaného nejzávažnějšího správního deliktu. Výrok napadeného rozhodnutí prvoinstančního orgánu však s citovanou absorpční zásadou nekoresponduje, když fakticky o každém jediném jednání žalobce se právně kvalifikuje zvlášť a zvlášť se také následně ukládá samostatná pokuta. Žalobce je toho názoru, že správní orgány měly v daném případě při ukládání sankce dle § 66 zákona o odpadech za sbíhající se delikty postupovat v souladu s absorpční zásadou, tedy vyměřit pokutu za jeden ze sbíhajících se deliktů a zároveň v rámci hodnocení závažnosti jednání přihlídnout jakožto k přitěžující okolnosti i k tomu, že bylo spácháno více deliktů. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2008, č.j. 5 Afs 9/2008 – 328.

V rámci druhé žalobní námitky, žalobce vytýká správním orgánům, že se nezabývali skutečností, na kterou žalobce již v průběhu správního řízení poukazoval, že v tomto konkrétním případě žalobce nakládal s odpady tak, aby se využil jeho energetický potenciál, ve smyslu § 11 zákona o odpadech, které ukládá každému povinnost posoudit, zda odpad je možno nějakým způsobem využít před možností jeho odstranění. Žalobce nesouhlasí s tím, že se správní orgány nezabývaly skutečností, že žalobce v tomto konkrétním případě využil dřeva a papíru jako energetického zdroje ve smyslu ust. § 22 a § 23 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech, tedy odpady neodstranil, ale energeticky využil (k tomu srov. § 4 zákona o odpadech). Postup správních orgánů se tak žalobci jeví jako zcela účelový, přičemž důvody naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 66 odst. 5 zákona o odpadech jsou v tomto případě jednoznačně nesprávné.

Třetí důvod nezákonnosti žalobce spatřuje v skutečnosti, že správní řízení bylo zahájeno a ve věci bylo rozhodnuto nejprve rozhodnutím prvoinstančního správního orgánu (České inspekce životního prostředí) ze dne 26.9.2007, č.j. ČIŽP/48/00H/0716662.007/OJT, spisová značka: 0716662, kde vymezení jednotlivých skutků bylo širší, nežli vymezení skutků uvedených v rozhodnutí pozdějším ze dne 15.12.2008, č.j.ČIŽP/48/00H/0716662.021/08/OZS, které následně bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného. Z porovnání jednotlivých rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu vyplývá, že tento (a následně i odvolací orgán) v průběhu sankčního správního řízení zúžil jeho předmět, aniž by se s tímto postupem jakkoli procesně vypořádal, tj. zastavil správní řízení té části skutku, která byla z rozhodování následně vyloučena. Neúplnost a nevyčerpání předmětu řízení představuje závažnou vadu řízení a rozhodnutí, které z takového řízení vzniklo, a je důvodem pro zrušení rozhodnutí v prvním i druhém stupni.

Čtvrtý důvod nezákonnosti žalobce formuloval pouze obecně: „Pokud se týká jednotlivých bodů jednání, za které byly pokuty ukládány, žalobce shledává, že žalovaný se sice ztotožnil se závěry prvoinstančního orgánu, ale dále se fakticky nezabýval důvody podaného odvolání ze dne 19.1.2009, ve kterých byly vymezeny další námitky směřující jak do skutkových zjištění, tak i do právního posouzení věci. Rozhodnutí žalovaného odvolacího orgánu proto žalobce shledává nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.“

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že užití kumulativní zásady při ukládání pokut není zákonem č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon"), ani správním řádem, výslovně vyloučeno. Užití kumulativní zásady je běžnou praxí správních orgánů na úseku životního prostředí.

Přednostní využívání odpadů je nutno dávat do souvislosti s jinými ustanoveními zákona, zejména § 12 odst. 1 - každý je povinen nakládat s odpady (*tedy i využívat odpady*) a zbavovat se jich pouze způsobem stanoveným tímto zákonem a ostatními právními předpisy vydanými na ochranu životního prostředí. Volné spalování odpadů zcela jistě tuto povinnost pomíjí.

Zastavení části správního řízení v jeho průběhu je pouze formálním úkonem, který nemůže mít na konečný výsledek správního řízení ve věci vliv.

Žalovaný se v odůvodnění odvolacího rozhodnutí řádně vypořádal se všemi námitkami žalobce jím uplatněnými v odvolání.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že žalovaný se nevyjádřil k rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, týkající se absorpční zásady, na který v žalobě odkazoval.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce je toho názoru, že správní orgány měly v daném případě při ukládání sankce dle § 66 zákona o odpadech za sbíhající se delikty postupovat v souladu s absorpční zásadou, tedy vyměřit pokutu za jeden ze sbíhajících se deliktů a zároveň v rámci hodnocení závažnosti jednání přihlídnout jakožto k přitěžující okolnosti i k tomu, že bylo spácháno více deliktů.

Žalobní námitka je důvodná.

Podle ust. § 12 odst. 2 věty první zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, „*Za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný.*“ Citované ustanovení upravuje tzv. souběh přestupků.

Souběh v trestním právu je kvalifikovanou formou trestné činnosti pluralitní. Označuje případ, kdy stejný [pachatel](#) spáchal dva nebo více [trestných činů](#) dříve, než byl za některý z nich vyhlášen [soudem](#) prvního stupně odsuzující [rozsudek](#) nebo [obviněnému](#) doručen [trestní příkaz](#). Podle vztahů trestných činů ke [skutku](#) (skutkům) je třeba odlišit:

- jednočinný souběh - [pachatel](#) jedním skutkem spáchá několik [trestných činů](#)
- vícečinný souběh - [pachatel](#) více skutky spáchá několik [trestných činů](#)

Při jednočinném souběhu jde o konkurenci kvalifikací (zákonů), při vícečinném se jedná o konkurenci dvou (více) skutků. Jednočinným souběhem (též ideální konkurence) jsou shodným jednáním (zcela či částečně) zasaženy různé individuální [objekty ochrany](#) a způsobuje různé následky, popř. se jedná o útok na jeden individuální objekt, který však požívá ochrany z více stran. Je přípustný v situacích, kdy si konkurují trestné činy s různou subjektivní stránkou (např. ublížení na zdraví následkem ohrožení pod vlivem návykové

látky). Vícečinný souběh (reálná konkurence) předpokládá minimálně dva zcela samostatné skutky, které postupně naplňují skutkové podstaty trestných činů.

Judikaturou ve správním soudnictví bylo v minulosti (srov. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 226/95) připuštěno užití analogie legis, pokud jde o případy reálné konkurence (**u vícečinného souběhu**) správních deliktů při nedostatku speciální právní úpravy, tedy aplikaci tzv. absorpční zásady. Její podstata tkví v absorpci sazeb (tedy přísnější trest pohlcuje mírnější). Sbíhající se delikty jsou tak postiženy pouze trestem stanoveným pro nejtěžší z nich, což při stejných sazbách pokut znamená, že správní orgán posoudí závažnost deliktu a úhrnný trest uloží podle sazby za nejzávažnější z těchto deliktů (závažnost pak nutno posuzovat především s ohledem na charakter individuálního objektu deliktu, tedy, zájem, proti kterému delikt směřuje a k jehož ochraně je příslušné ustanovení především určeno).

Zdejší soud poukazuje také na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 12. 1995, ve věci sp. zn. 6 A 216/93, publikovaný pod č. 182 soudní judikatury ve věcech správních, který uzavřel, že je také při **jednočinném souběhu** více správních deliktů přípustné analogicky použít zásadu absorpční (§ 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), nestanoví-li příslušný právní předpis jinak.

Absorpční zásada se tedy uplatní v případě vícečinného i jednočinného souběhu deliktů jestliže speciální zákon jinou metodu ukládání sankcí nestanoví.

Aplikace absorpční zásady v správním řízení „*znamená, že správní orgán v uvedeném případě „vysloví vinu“ za všechny sbíhající se delikty, ale sankci (pokutu) uloží ve výměře ustanovení vztahujícího se na ten ze sbíhajících se deliktů, který je nejpřísněji postižitelný (a pokud u sbíhajících se správních deliktů je stanovena sankce shodná, uloží jedinou sankci ve výměře podle některého z nich). Při úvaze o konkrétní výši sankce v rámci rozpětí pak přihlíží k tomu, že jednáním či opomenutím byla naplněna skutková podstata více deliktů, přičemž tato skutečnost obvykle zvyšuje závažnost sankcionovaného protiprávního jednání či opomenutí a projevuje se zpravidla přísnější sankcí (zásada absorpční). Není tedy možné stanovit pokuty za jednotlivé delikty a výslednou (celkovou) pokutu rovnající se součtu „dílků pokut“ podle kumulativní zásady (quod delicta, tot poenae). Takovýto postup by v krajním případě znamenal, že by za jediné protiprávní jednání bylo možno uložit i sankci několikanásobně přesahující zákonem stanovenou horní hranici.“* (srov. citovaný rozsudek Vrchního soudu v Praze ve věci sp. zn. 6 A 216/93).

Nutnost aplikovat tento trestněprávní institut, jak bylo výše uvedeno, vyplývá z obecné potřeby použít ve prospěch obviněného analogii z trestního práva ve správním trestání všude tam, kde vzhledem k neexistenci jednotného kodexu správního trestání v českém právním řádu nejsou výslovně upraveny některé základní zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případě jakéhokoliv veřejnoprávního deliktu. K této zásadě se již i Nejvyšší správní soud vyslovil např. ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67, dle něhož „*použití analogie ve správním trestání je přípustné, a to v omezeném rozsahu, pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem*“. Obdobně v rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publikovaném pod č. 1338/2007 Sb. NSS, zdejší soud konstatoval: „*Správním deliktem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, správní orgán za ně pak ukládá zákonem stanovený trest. Jedná se o protiprávní jednání bez ohledu na zavinění, zpravidla výslovně označené zákonem jako správní delikt. Věcný rozdíl mezi trestnými činy a správními delikty bývá i velmi mlhavý, může být i výsledkem politického rozhodnutí („dekriminalizace“), a je běžné, že skutky trestané právním řádem jednoho státu nebo v určité době jako trestné činy jsou podle právního řádu jiného státu nebo v jiné době „pouze“ správními delikty a naopak. Pro*

ilustraci lze vzpomenout i někdy převrácený poměr u peněžitých sankcí: stamilionové pokuty, které hrozí za některé správní delikty, a více než desetinásobně přesahují možnou výměru peněžitého trestu podle trestního zákona. Také proto pro trestnost správních deliktů musí platit obdobné principy a pravidla jako pro trestnost trestných činů.“ Trestněprávní doktrína uvádí, že souběh „je dán tehdy, jestliže se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, než byl pro některý z nich vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující rozsudek za podmínky, že tento rozsudek později nabyl právní moci a že o něm neplatí fikce neodsouzení“ (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: Trestní zákon. Komentář. I. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. C. H. Beck, Praha, 2004, str. 26).

V nyní projednávané věci se výroku prvostupňového rozhodnutí uvádí, že žalobce byla uloženy čtyři dílčí pokuty za tato jednání:

1. Pokuta ve výši 20 000,- Kč dle § 66 odst. 5 zákona o odpadech, byla udělena za porušení § 12 odst. 1 téhož zákona, podle kterého je každý povinen nakládat s odpady a zbavovat se jich pouze způsobem stanoveným tímto zákonem a ostatními právními předpisy vydanými na ochranu životního prostředí. Tohoto porušení se žalobce řízení dopustil tím, že v prvním pololetí roku v souvislosti s odstraněním dřevěné kolny se zbavil odpadního dřeva a odpadního papíru (odpad skupiny 17 dle vyhlášky MŽP č. 381/2001 Sb., kterou se stanoví Katalog odpadů, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „kat.č.“) a odpadního papíru (kat. č.2001001) způsobem, který je v rozporu se zákonem a ostatními právními předpisy vydanými na ochranu životního prostředí, a to tak, že předmětné odpady spálil na celkem čtyřech otevřených venkovních spalištích.

2. Pokuta ve výši 40 000,- Kč dle § 66 odst. 4 písm. d) zákona o odpadech, který stanoví povinnost inspekce uložit pokutu právnické osobě, která nakládá s nebezpečnými odpady bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu nebo v rozporu s ním, byla udělena za porušení § 16 odst. 3 téhož zákona, podle kterého původce odpadů může s nebezpečnými odpady nakládat pouze na základě souhlasu věcně a místně příslušného orgánu státní správy. Tohoto porušení se žalobce dopustil tím, že nakládal s nebezpečným odpadem (kat.č. 150110 - obaly obsahující zbytky nebezpečných látek nebo obaly těmito látkami znečištěné tak, že v roce 2007 ho v celkovém množství 3,75 t odděleně shromažďoval před jeho předáním oprávněné osobě, bez potřebného souhlasu příslušného správního orgánu;

3. Pokuta ve výši 30.000,-Kč dle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech, který stanoví povinnost inspekce uložit pokutu právnické osobě, která nevede v rozsahu a způsobem stanoveným v části šesté tohoto zákona evidenci odpadů, byla udělena za porušení § 39 odst. 1 téhož zákona, podle kterého původci odpadů jsou povinni vést průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s nimi, a to způsobem, stanoveným prováděcím právním předpisem. Tohoto porušení se žalobce dopustil tím, že o odpadu dřeva skupiny 17 dle Katalogu odpadů a odpadu papíru kat. č. 200101, které v souvislosti s odstraněním dřevěné kolny byly v roce 2007 spáleny, nevedl žádnou evidenci a předložené doklady o dalších odpadech (evidenční listy pro přepravu nebezpečných odpadů po území ČR kat. č. 150110 a kat. č. 170301, předávací listy odpadů kat. č. 160103, kat.č. 170904, kat.č. 170107 kat.č. 200399 včetně potvrzení a faktur), se kterými účastník řízení v období od 8.6.2006 do doby kontroly inspekce dne 19.6.2007 jako původce odpadů prokazatelně nakládal, neobsahovaly v rozporu s prováděcím právním předpisem (§ 21 vyhlášky MŽP č. 383/2001 Sb. o podrobnostech při nakládání s odpady, ve znění účinném v době spáchání správního deliktu, dále jen "vyhláška MŽP č. 383/2001 Sb.") tyto údaje: datum

a číslo zápisu při každé jednotlivé produkci, způsob naložení s odpadem, jméno a příjmení osoby odpovědné za vedení evidence;

4. Pokuta ve výši ve výši 20 000,- Kč dle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech, byla uložena za neplnění ohlašovací povinnosti ve stanoveném rozsahu, za porušení § 39 odst. 2 téhož zákona, podle kterého jsou původci odpadů povinni zasílat každoročně do 15. února následujícího roku pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny. Tohoto porušení se žalobce dopustil tím, že ve své provozovně "Stavba Šafránka v Praze 5" nakládal v roce 2006 s takovým množstvím odpadů kat. č. 170107 a kat. č. 20 03 99, že mu vznikla ohlašovací povinnost, kterou však do 15.2.2007 následujícího roku nesplnil.

Z výroku vyplývá, že v daném případě žalobce naplnil skutkové podstaty čtyř různých přestupků. Protože se těchto přestupků dopustil v období před oznámením rozhodnutí, jímž byl za některý z nich potrestán, v tomto případě před doručením rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Olomouc, ze dne 15.12.2008, č.j. ČIŽP/48/00H/0716662.021/ 08/OZS. Na základě uvedeného soud konstatuje, že podle ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích měly správní orgány při stanovení pokuty uplatnit absorpční zásadu v tomto ustanovení zakotvenou, a to, jak vyplývá z judikatury Vrchního soudu, ať by šlo o souběh vícečinný nebo jednočinný, jelikož tato skutečnost nemá vliv na bezpodmínečnou povinnost v případě souběhu absorpční zásadu aplikovat. Z uvedeného vyplývá, že správní orgány se v daném případě dopustily nezákonné kumulace, když stanovily tresty za čtyři jednotlivé sbíhající se přestupky dílčím způsobem, tedy podle kumulativní zásady (*quod delicta, tot poenae*). Kasační princip přezkumu v správním soudnictví akcentuje oprávnění správního soudu přezkoumávat žalobou napadené rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů a navíc zapovídá možnost nahrazovat svým rozhodováním, či předjímat rozhodování správního orgánu, jenž je primárně povinen posoudit, zda-li se jedná o jednočinný či vícečinný souběh.

Žalobní námitku vytykající porušení absorpční zásady shledal soud důvodnou a proto rozhodnutí žalovaného ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) pro podstatné porušení procesního předpisu (§ 12 odst. 2 zákona o přestupcích) majícího za následek nezákonné rozhodnutí, zrušil. Jelikož stejnou vadou trpí rovněž rozhodnutí prvostupňové, soud zrušil ve výroku II. také rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Olomouc, ze dne 15.12.2008, č.j. ČIŽP/48/00H/0716662.021/08/OZS. V dalším řízení správní orgán „vysloví vinu“ za všechny sbíhající se delikty, ale sankci (pokutu) uloží ve výměře ustanovení vztahujícího se na ten ze sbíhajících se deliktů, který je nejpřísněji postižitelný. Při posouzení konkrétní výše takto uložené sankce v rámci rozpětí pak přihlédne k tomu, že jednáním či opomenutím byla naplněna skutková podstata více deliktů.

Argumentace žalovaného uvedená ve vyjádření k žalobě, že použití „kumulativní zásady při ukládání pokut není zákonem č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon"), ani správním řádem, výslovně vyloučeno“, pomíjí ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, jakožto obecního předpisu, vztahujícího dle § 70 odst. 2 zákona o odpadech i řízení v němž správní orgány ukládají pokuty podle zákona o odpadech. Navíc zásada, kterou žalovaný odůvodňuje svůj postup - „co není zákonem zakázáno je dovoleno“, je zásada použitelná pouze pro soukromoprávní vztahy, postup orgánů veřejné moci je naopak ovládán zásadou zakotvenou v Listině základních práv a svobod v čl. 2 odst. 2 : „*Státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.*“

V rámci druhé žalobní námitky, žalobce vytýkal správním orgánům, že se nezabývaly skutečností, že žalobce využil dřeva a papíru jako energetického zdroje ve smyslu ust. § 22 a § 23 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech, tedy odpady neodstranil, ale energeticky využil.

Žalobní námitka není důvodná.

Podle § 22 odst. 1 zákona o odpadech: „*Odpady lze spalovat, jen jsou-li splněny podmínky stanovené právními předpisy o ochraně ovzduší 28) a o hospodaření energií. 29)*

Příčemž ustanovení pod čarou odkazuje na zákon č. 309/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů a zákon č. 389/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů a na zákon č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií.

Závěr žalovaného uvedený v žalobou napadeném rozhodnutí je v souladu se zákonem, neboť odpad, na který se vztahuje tato námitka, tj. dřevo z kolny bylo odpadem č. 17 02 01 katalogu odpadů (stavební a demoliční odpad) a papír a lepenka je odpadem č. 20 01 01 katalogu odpadů, byly spáleny ve venkovním spališti, které však není zařízením k odstraňování tohoto odpadu anebo k jeho energetickému využití, proto došlo v tomto případě k porušení ust. § 12 odst. 1 zákona o odpadech jelikož spalování odpadu ve venkovním spališti není v souladu s předpisy o ochraně ovzduší, proto již z tohoto důvodu ust. § 23 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech na jednání žalobce nelze aplikovat.

Třetí důvod nezákonnosti žalobce spatřoval v skutečnosti, že správní řízení bylo zahájeno a ve věci bylo rozhodnuto nejprve rozhodnutím prvoinstančního správního orgánu (České inspekce životního prostředí) ze dne 26.9.2007, č.j. ČIŽP/48/00H/0716662.007/OJT, spisová značka: 0716662, kde vymezení jednotlivých skutků bylo širší, nežli vymezení skutků uvedených v rozhodnutí pozdějším ze dne 15.12.2008, č.j. IŽP/48/00H/0716662.021/08/0ZS.

Z uvedené žalobní námitky vyplývá, že je nesporné, že zúžení vymezení skutku bylo provedeno v rámci prvoinstančního řízení, s tím, že není rozdíl mezi vymezením skutku v rozhodnutí ze dne 15.12. 2008 a mezi rozhodnutím odvolacím, navíc žalobce neuvádí, jak takto namítanou vadou (nevyčerpáním předmětu) došlo k zásahu do jeho **hmotných** veřejných subjektivních práv. Soud v této souvislosti poukazuje na znění ust. § 76 odst. 1 s.ř.s., podle kterého může v soud zrušit rozhodnutí správního orgánu pro porušení procesních předpisů pouze tehdy, mohlo-li mít takové porušení za následek nezákonné rozhodnutí, přičemž nezákonné rozhodnutí je takové, jímž dochází k přímému zásahu do **hmotných** veřejných subjektivních práv. Žalobce takové zasažení do svých práv netvrdí, a soud je na základě uplatněné žalobní námitky rovněž neshledal.

Jelikož čtvrtý důvod nezákonnosti žalobce formuloval pouze obecně (dle citace uvedené výše) a neuvedl, které odvolací námitky nebyly žalovaným vypořádány, soud důvodnost tohoto žalobního bodu nemohl přezkoumat.

Na základě všech výše uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňové, bylo nutno zrušit pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem dle § 76 odst. 1 písm. c/ s.ř.s. Soud proto napadené rozhodnutí rozsudkem bez jednání zrušil a v souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Bude úkolem žalovaného, aby se v dalším řízení v souladu s § 78 odst. 5 s.ř.s. vycházel ze závazného právního názoru soudu vyjádřeného v odůvodnění tohoto rozsudku.

Ve třetím výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby a replika), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 2.100,- Kč dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31.12.2012. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a částkou 1512,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Náklady na právní zastoupení tak činí 8.712,- Kč. Celková výše nákladů, včetně zaplaceného soudního poplatku, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 10.712,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10.712,- Kč, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce (ust. § 149 odst.1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. května 2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu